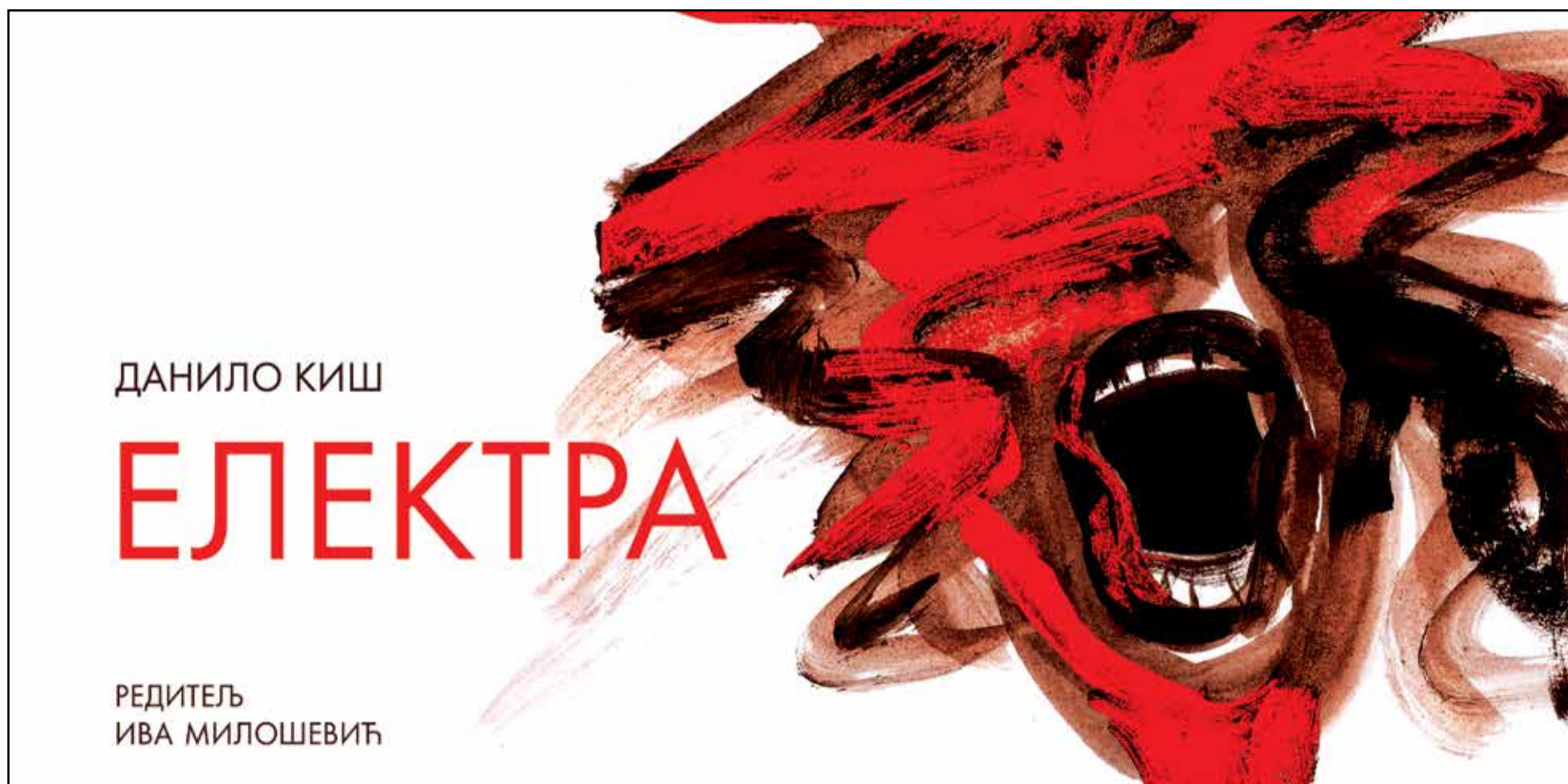

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ДАНИЛО КИШ

ЕЛЕКТРА

РЕДИТЕЉ
ИВА МИЛОШЕВИЋ

ПРЕМИЈЕРА, ГОСТОВАЊА, РАЗМЕНА ПРЕДСТАВА...

Кишова „Електра“ за крај године

Крај 2016. године обележила је успешна премијера „Електре“, која је уједно била и прво појављивање једног ауторског дела Данила Киша на сцени нашег националног театра. На самом почетку 2017. љубитеље драмског театра очекује узбудљив сусрет са уметницима Загребачког казалишта младих и комадом Ернста Толера „Хинкеман“, у режији Игора Вука Торбице. По одлуци жирија у саставу: Бранка Цвитковић, Маја Грегл, Нада Абрус, Желимир Месарић и Андрија Туњић, ова представа је недавно добила Награду хрватског глумишта за најбољу драмску представу у целини, а Ракан Рушаидат је за интерпретацију насловне улоге добио Награду за најбољу главну мушку улогу. Да подсетимо, ова

представа је и на овогодишњем годишња „Крчка Орашчића“. Југословенском позоришном Прошлог петка, 23. децембра,

фестивалу „Без превода“ у Ужицу проглашена за најбољу, и то и од стране стручног жирија и од стране публике, а освојила је и награде „Ардалион“ за најбољу режију и за најбољу мушку улогу (Озрен Грабарић за лик Мајстора церемонијала).

Балет Народног позоришта и Сава центар љубитељима балетске уметности свих узраста приређују чак два новоразвојена представу су на велико задовољство публике у Великој дворани Сава центра, извели солисти и ансамбл Балета и Оркестар Народног позоришта, на челу са Теодором Спасић и Јованом Веселиновићем и под диригентском палицом Ђорђа Павловића. Представа која је заказана за суботу 21. јануар, дириговаће гост из Италије, маестро Јакопо Сипари ди Пескасероли, а у главним улогама ће наступити прваци Балета из Кијева – Олга Галица и београдској публици већ познати Денис Недак.

После успешне премијере Пучинијеве опере „Ђани Скики“, солисти, хор и Оркестар Опере почели су припреме за премијеру Вердијевог дела „Моћ судбине“, која је планирана за крај фебруара.

После успешне премијере Пучинијеве опере „Ђани Скики“, солисти, хор и Оркестар Опере почели су припреме за премијеру Вердијевог дела „Моћ судбине“, која је планирана за крај фебруара.

■ Р. П. Н. ■

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕВечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

УСПЕХ У ЗАГРЕБУ

Ансамбл Дrame Народног позоришта у Београду је 4. децембра гостовао на сцени Загребачког казалишта младих са Шилеровом „Маријом Стјуарт“, у режији Милоша Лолића. Улазнице су биле распродате неколико дана пре наступа наших уметника, а представа је наишла на изузетно добар одјек у медијима, а публика је своје одушевљење изразила бурним и дуготрајним аплаузима и стојећим овацијама.

Р. П. Н.

ГОСТОВАО МАЕСТРО МОРАР

Вердијеву оперу „Бал под маскама“, 7. децембра је дириговао маестро Адриан Морар, гост из Румуније. Током више од две деценије успешне каријере, стекао је глас аутентичног, педантног и изузетно талентованог диригента. Морар од 1995. године диригује у Румунској националној опери у Клужу, често гостује у оперским кућама у Темишвару, Јаши, Констанци, Крајови, а нарочито у Националној опери у Букурешту, где је током једне сезоне био и уметнички директор. Наступа и са симфонијским оркестрима свих већих градова у земљи, од Букурешта, преко Брашова до Темишвара. Списку успешних гостовања у иностранству – у Швајцарској, Француској, Немачкој, Грчкој, Шпанији, Мађарској, Тајланду, додао је и наступ у Београду, када је дириговао солистима, Оркестру и Хору наше Опере. У главним улогама су били Јанко Синадиновић (Рикардо), Драгутин Матић (Ренато), Јасмина Трумбеташ Петровић (Амелија), Софија Пижурница (Оскар), Наташа Јовић Тривић (Улрика)...

Р. П. Н.

ПАПАЈОАНУ ПОНОВО ДЕЗДЕМОНА

Сопран Марија Папајоану је 22. децембра београдској оперској публици поново дочарала Дездему у Вердијевом „Отелу“. Да подсетимо, ова кипарска уметница која је чест гост наше Опере, Дездему је први пут певала пре годину дана, на првој репризи ове поставке у режији Паола Бајока, 25. новембра 2015. Овог пута, солистима, Оркестру и Хору Опере Народног позоришта у Београду дириговао је маестро Дејан Савић, Отелу је тумачио Душан Плазанић, а Јага – Драгутин Матић.

Р. П. Н.

ПОВОДОМ ПРЕМИЈЕРЕ

Данило Киш о свом комаду

Када је Камерна сцена Атељеа 212 решила да стави на свој репертоар једну класичну (античку) драму са захтевом једне модерне режијске концепције, и када је пао избор на Еурипидову

на Раца, једини постојећи код нас, и из којег су се многобројне генерације упознавале са Еурипидом, показао се потпуно неприступачан данашњем сценском говору и слуху. Верност оригиналу, у метричком смислу, та ваљда једина одлика тог превода, показала се погубелном – текст је гломазан и местимице скоро сасвим неразумљив. Када је, пак, позориште понудило превод „Електре“ једном стручњаку за хеленску књижевност, опет се (на велику радост структуралиста!) појавио есенцијални проблем језика. Преводилац је, наиме, инсистирао једнако на метричкој верности оригиналу, где је био без сумње у праву, колико и на језичким разликама

Захваљујући професорки Мирјани Миочиновић, пред нама је прича Данила Киша о његовом сусрећу са „Електриком“, забележена у Београду, марта 1968. поводом премијере у Атељеу 212, а објављена 2014. у књизи „Песме, Електрика“ у издању Архивелаја.

Премијеру „Електре“ је режирала Ива Милошевић, сценограф је Горчин Стојановић, костимограф Борис Чакирић, композитор Владимир Пејковић, сценски говор је изговорила Љиљана Мркић Појовић. Електрику тумачи Нада Шарџин, Орестија Марко Јанкевић, Душанка Стојановић Глиг је Клијемнесира, Бранко Јеринић тумачи лик Сирофија, Александар Ђурица је Зидар, Дарко Томовић игра Егисииа, Павле Јеринић тумачи Пилада, Владимир Пејковић игра Музичара, а Хорчине сиротени Факулетија драмских уметности и Академије уметности – Мина Николић, Бојана Ђурашковић, Јоаким Тасић и Стефан Радоњић.

„Електру“, намах се појавио проблем адаптације. (У корену ове драме лежи, дакле, један језички проблем – ствар која би без сумње одушевила структуралисте!) Наиме, већ класични превод Колома-

појединих личности. Као једно од решења да се јасно дистингуирају локализми појединих лица, он је био предложио, ако се не варам, варијанту по којој би Сељак (код мене Зидар) говорио босанским

наречјем, за разлику од „Електре“ која би пак ... итд. Управа ми је тада поверила да направим „превод“ превода Коломана Раца или, како се то каже – адаптацију. Оно што ми је било јасно од прве, то је да је та врста посла мрцварење и јалова работа. Пришавши, дакле, тексту Коломана Раца с невиношћу нестручњака, да не кажем с простодушном наивношћу песника, почео сам да на задату тему пишем своје стихове, тачније своје строфе, чувајући у почетку само основну нит мисли. Та врста слободног асоцирања, то задовољство, бејаше блиско оном које сам предлагао неким својим при-

* Традиционални *

НОВОГОДИШЊИ
ГАЛА КОНЦЕРТ

— Велика сцена —

Петак, 13. јануар 2017. у 20 сати

„Електра“

јатељима песницима (правим!), познаваоцима француског језика: да узму стихове шпанских песника и да их на тај начин, кроз једва слућену арматуру смисла, преведе – без завиривања у речник! Касније, понесен овом игром, али чувајући се опасности да се сувише удалим од текста (јер, на крају крајева, био сам плаћен за „Електру“ Еурипидову), почео сам, метафорички говорећи, да отварам велике и мале заграде, да монолог претварам у дијалог, да „отварам“ сцене, преносећи индиректан говор у директну сценску радњу итд.

Наравно, ова врста слободног асоцирања над једним драмским текстом морала је нужно довести и до промене ликова, не само до потцртавања њихових карактера. Ту се онда појавио проблем психолошког нијансирања. Ма колико Еурипид био најпсихолошкији међу античким драматичарима, ипак је психологија његових личности била психологија његова времена, што је сасвим јасно, дакле, психологија условљена у првом реду законима божанске етике или законима мутне небеске механике. Наравно, богове сам сачувао покушавајући да их сведем

Ово је, колико ми је познато, шеснаестна или седамнаестна по реду варијација теме о „Електри“. У антицици су ову „ужасно жалосну икру“ обрадили, поред Еурипида, Есхил у „Хефорама“, а доцније Ајилије и Кикеронов браћу. После ренесансе тема ће особито привући Французе: Проспер Жوليو де Кребијон (Prosper Jolyot de Crébillon) штипања своју „Електру“ 1708, Волтер „Орестиа“ 1750, Леконти де Лил своје „Ериније“ 1837 (базиране на Есхилу), а у двадесетом веку, сјајно година после Де Лаила, Жан Жироду постојичке усјех са својом „Електром“ (1937). Од Немаца иду су тему разрађивали ијисци Ј. Јакоб Богмер у драми „Електра или освећено убиство“ (1760), В. Гојер (Gotter) у „Оресту и Електри“ (1772); А. Елерт (Ehlert) у „Клијемнесири“ (1881), Г. Сијерт (Siegert) иакође у „Клијемнесири“ (1879) и Хујо фон Хофмансвал у „Електри“ (1904). Ту су још Талијан Алфјери („Орест“, 1786), Шпанац Бенијо Перез Галдос („Електра“, 1904), а недавно је код нас Јован Христич дао једну сасвим модерну и слободну варијацију теме античке теме. Милош Ђурић наводи (и нека буде, као и увек кад се код нас иведе реч о античким темама, именујемо и његово име) да је „Електра“, Софоклову, код нас превео Доминко Злајарић још 1597, и да је то прво веће дело хеленске књижевности на нашем језику. (Данило Киш, исти извор)

начно на његову праву меру, ону која се слуги и код Еурипида, где он има тек неколико безначајних реплика – постао је, дакле, сенка од човека, „горила“ или бескичмењак, свеједно, тек нѐм, и ја га замишљао као незграпног глу-

Остали ликови, верујем, говоре редитељу сами по себи, и нека му буду на милости, као и он њима. Што се тиче посвете Артоу, нека обавезе редитеља у мери у којој је мене обавезивала. Што ће рећи, умногоме. У ову игру треба,

на антиројоидикеју, на „божанство у срцу човековом“. Што се тиче хора, познато је да је Еурипид ту био најслабији и да му је још Аристотел замаерао да му хорске партије не извиру из саме драмске радње, него да су прости умети. Тражећи, дакле, у самим његовим хорским партитурама основну срж, оне ретке реплике које додирују нит, покушао сам да варирам неколико тема које може редитељ да користи у виду „сонгова“, како се то каже у данашњем позоришном жаргону.

Што се тиче Пилада, Орестова пратиоца и сенке, свео сам га ко-

вонемога роба који делује на позорници, нарочито у крвавим и трагичним сценама, као језива и сабласна личност, можда сензибилна и престрављена, али сурова и застрашујућа у свом немоћном урлању и мумлању, у својој слепој покорности Орестовој вољи, у свом смешном батргању. Он је, на крају крајева, можда још једина позитивна личност ове крваве драме, неми посматрач и случајни учесник. Није ли он можда Орестов двојник, његов позитивни и немоћни alter ego, његова савест? Можда би то могло да се наслути кроз једну маску, квазиантичку.

без сумње, унети пуну меру суровости.

Још само ово: гледајући Какојанисову „Електру“, на филму, са сјајном Иреном Папас, запазио сам, и мислим да се ту нисам преварио, у погребним обредима, у суровости камена и лица, у нарицаљкама, у пределу и у клими, у сунцу и у срцу људи, неку сличност са духовним пејзажем и суровом моралном климом коју на неки начин асоцира фолклорна Црна Гора. Можда одатле тако чест десетерац, клетве и лелекање?

■ Данило Киш, 1968. ■

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ЈАНУАР 2017.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• РОМЕО И ЈУЛИЈА

на сцени Народног позоришта у Београду – драма и балет
(јубилеји Шекспира, Прокофјева и Парлића)
аутори Мирјана Одавић и Јелица Стевановић

Изложба остварена у сарадњи са Музејом позоришне уметности Србије

КОНЦЕРТИ – ФМУ у Музеју

17. 1 | 18.00 Никола Коровљев, гитара;
класа ред. проф. Вере Огризовић

ОТВОРЕНА ВРАТА

21. 1 | 12.00

ПРОМОЦИЈА

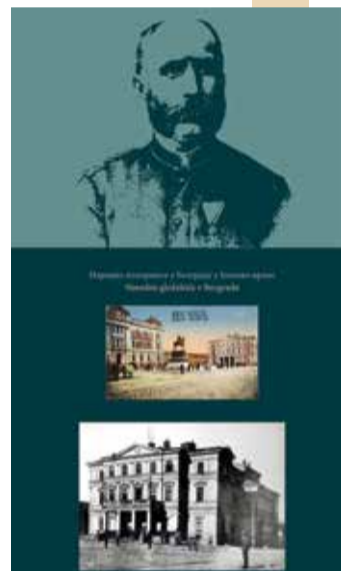
30. 1 | 18.00 Миодраг Илић, ЉУБАВ СЕ
ЗОВЕ ВАНДА; издавач „Албатрос плус“

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ЈЕНКО НА ГОСТОВАЊУ

После изванредног пријема изложбе „Даворин Јенко (1835–1914)“ у Изложбеном салону Историјског архива Ужица, ова поставка, својевремено остварена у сарадњи Народног позоришта, Архива Србије и Архива Републике Словеније у част уметничког јубилеја, позвана је и у Чајетину. У Библиотеци „Љубиша Р. Ђенић“ у овом граду, изложбу је 13. децембра 2016. отворио Александар Стаматовић, у својству заменика управника Народног позоришта у Београду. Аутори изложбе су Јелица Релић, Грегор Јенуш, Јелица Стевановић и Франц Крижнар.

Р. П. Н.

❄ КРЦКО ОРАШЧИЋ ❄

гостују прваци балета из Кијева
ОЛГА ГАЛИЦА И ДЕНИС НЕДАК
диригент ЈАКОПО СИПАРИ
ДИ ПЕСКАСЕРОЛИ (Италија)

СОЛИСТИ И АНСАМБЛ БАЛЕТА И
ОРКЕСТАР НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

❄
Субота, 21. јануар 2017 | у 19. 30
Сава центар | Велика дворана

ПРВИ РОЂЕНДАН ФИЛОЗОФСКОГ ТЕАТРА

Загреб – Београд

Амфитеатри су, у време античке Грчке, били место за дискусије о друштву и друштвеним процесима, а „Филозофски театар“ нас, као у јединству времена и простора, поново уводи у позориште као место за промишљање друштвено-политичког контекста, тема којима се позориште бави, или би требало да се бави. Позоришни ствараоци могу црпети своју инспирацију у овим окупљањима филозофа, социолога, психоаналитичара, активиста и економиста, који из различитих визура коментаришу садашњи тренутак, док публика није неми посматрач већ на крају сваког „Филозофског театра“ узима активну улогу у дебати која је саставни део сваког сусрета. Оваквим проширивањем угла гледања, позориште привлачи нову публику која ће, можда, први пут ући у Народно позориште захваљујући теми или госту „Филозофског театра“, а након тога осетити и потребу да поново дође, у улози гледаоца позоришне представе.

Ако из позоришта не изађемо као друшћачији људи, чему онда још уојшће позориште? И зашто уојшће још ићи у позориште ако не очекујемо да ће нам се нешто догодити, да ћемо нешто осетити, да ћемо променими мишљење, да ћемо видети себе и уознаити друје? (Срећко Хорваћ)

„Филозофски театар“ је пројекат који је започело Хрватско народно казалиште из Загреба 2014. године, са жељом да поново успостави блиску везу између филозофије и позоришта. У претходне две сезоне „Филозофског театра“ у ХНК, гости су били филозоф Славој Жижек, филозофкиња Јулија Кристева, писац Николо Аманити, социолози Саскиа Сасен и Ричард Сетнет, економиста Томас Пикети, глумица Ванеса Редгрејв, новинар и писац Тарик Али и многих други. Жижек је за „Филозофски театар“ написао своју прву драму – „Антигона“, док је драма Тарика Алија „Нове пустоловине Дон Кихота“ премијерно изведена 11. фебруара 2016, као производ сарадње Дрме ХНК и „Филозофског театра“.

Како напомиње покретач

пројекта Срећко Хорват, „веза између филозофије и позоришта увек је била јача него веза између филозофије и било којег другог медија. Најпознатија и најутјицајнија дела Жан-Пол Сартра несумњиво су његове драме, као што је и Бертолт Брехт промишљању радикалне политике приступио управо кроз позориште и путем њега разрадио свој епски театар“.

Срећко Хорваћ, Јанис Варуфакис и Ивана Ненадовић

Драма Народног позоришта у Београду је, у сарадњи са Хрватским народним казалиштем из Загреба, а пре свега захваљујући идеји и енергији Маје Пелевић да заједно са Срећком Хорватом води београдско издање „Фило-

зофског театра“, започела са циклусом предавања 1. децембра 2015, гостовањем италијанског филозофа Франка Бифа Берардија. Током сезоне 2015/16. имали смо прилике да слушамо тумачење Срећка Хорвата о ставовима изнетим у његовој књизи „Радикалност љубави“, а као велико финале сезоне, 19. јуна 2016, учествовали смо у глобалном догађају „Прво су дошли по Асанжу“, одржаном симултано и у Мадриду, Атини, Бриселу, Сарајеву, Барселони итд, са синхронизованим почетком у свакоме од њих и директном видео укључењу Цулијана Асанжа из Амбасаде Еквадора у Лондону, које смо у свих 9 градова пратили у исто време. Куриозитет је да је догађај у Народном позоришту био изабран за централни, што је подразумевало да Асанж има видео пренос

Сала Хрватског народног казалишта 4. децембра 2016. није имала довољно места да прими све заинтересоване за „Филозофски театар“, у оквиру којег су разговори водили Јанис Варуфакис и Срећко Хорваћ. Овом догађају су присуствовали и председници Народног позоришта у Београду – директор Дрме Жељко Хубач и продуцент Ивана Ненадовић. Бишћи те вечери међу 1.000 људи који су дошли да чују Варуфакиса како говори о (незавидном) стању демократије и економије у европској унији, моћним облицима изласка из друшћивене и економске глобалне кризе, дало је наду, наду да је друшћачија Европиа моћна.

■ Ивана Ненадовић ■

ИНТЕРВЈУ | МИОДРАГ Д. ЈОВАНОВИЋ

Ко зна да пева Ве

Вердијева опера „Моћ судбине“, поново ће, после неколико година паузе, бити уврштена на редован репертоар Велике сцене. Премијера је планирана за крај фебруара, а главну баритонску улогу (Дон Карлос) у том ремек-делу оперске уметности из 1862. године, певаће првак Опере Миодраг Д. Јовановић.

● **Током досадашње каријере, већ сте се сретали са овом веома захтевном и сложеном улогом. У чему се састоји комплексност у тумачењу ликова из Вердијевих опера?**

Бузепе Верди је дефинитивно уобличио, односно дефинисао баритонски глас, као посебан гласовни род (између баса и тенора). Доницети већ даје посебне задатке баритонима, али тек захваљујући Вердијевим операма, како се то популарно каже, баритони су „добили посао“! Пред Вердијевог баритона се у вокалном смислу постављају најтежи могући задаци. Ко може, уме и зна да пева Вердија, обично може да влада и сваким другим репертоаром, почев од најраније, ренесансне музике, па све до композитора XX и XXI века. Иначе, Дон Карлос је улога у којој ми је нарочито интригантан тај дијапазон најразличитијих ситуација и расположења, као и временски распон. Како је то својевремено, веома духовито, приметио мој колега Бранислав Косанић, док ме је „држао“ на самом почетку опере, када се Дон Карлос представља као студент на Саламанки: „Никада нисам држао у рукама старијег ‘студента’“ (тада сам већ имао пуних 48 година!). Дон Карлос свакако припада Вердијевим најзахтевнијим, драмски обојеним улогама.

● **Верди је, између осталог, познат и по томе што његова музика отелотворује и сажима дух белканто певања, али истовремено и представља италијански сентимент у његовој пуној ширини и дубини...**

Па, да није било Вердија, не би ни опера и оперска уметност били оно што су данас. Верди је друго име за оперу као такву! Његова музика је с једне стране врхунац такзваног белканта, а уједно и почетак нечега што ће се касније назвати веризмом у опери. Верди је Италијан par excellence, у сваком смислу те речи. Његова музика је онајбоље што је италијански музички геније икада створио. Он је

био још за живота веома вољен и поштован од стране сународника, да не кажем обојаван. Његова музика је обележила италијански XIX век ништа мање него што је Вагнерова обележила исти период у немачкој музици. Није чудо да су били вршњаци.

● **Велики оперски уметници, попут Вас, најчешће су веома скромни, једноставни и „чврсто стоје на земљи“. Управо они никада не заборава да истакну да су захвални својим узорима и свим могућностима за професионални развој. Може ли без захвалности и разумне скромности бити испуњена дубина значења посла којим се бавите?**

Хвала вам на комплименту, али, без лажне скромности, ја себе једноставно не доживљавам као великог оперског уметника (сем ако се не ради о телесном габариту, мада и ту има „многа већих“!). Пре свега, захвалан сам Господу што ми је подарио дивне родитеље (на жалост, већ су покојни...), који ме ни на који начин нису спутавали и који су без велике драме и прекора истрпели сва моја животна лутања и заблуде. Захвалан сам и свим мојим учитељима и професорима, који су несобично са мном поделили своја знања и погледе, не само на музику, већ и на живот уопште, без обзира да ли су

Парлића, влада репертоаром Омаж уметнику

се та њихова учења показала као тачна. Захвалан сам такође свима који су ми дали (и дају) посао и омогућили ми да радим оно што волим и да од тога живим. Захвалан сам свим својим пријатељима, као и публици која ме воли и цени, јер да није њих, не би било ни мене. И на крају, дубоко сам захвалан

да постоји стална тежња ка усавршавању и напредовању, јер у противном завршавате каријеру. У том процесу, узор су неопходни, јер на тај начин учите и усавршавате се. Није речено да су узор све време исти. Како се ви мењате и напредујете, тако се мењају и ваши узорци – професионални и у сваком другом смислу.

● **Када смо већ код узора, ко ме сте се дивили и говорили „мој наклон до пода“?**

Па, „клањам се до пода“ сваком ко је у било чему бољи од мене, а бојим се да је таквих много... Шалу на страну, клањам се до пода сваком оном ко је успео да кроз живот прође уздигнуте главе и неукрајана образа. Сваком оном ко без зазора може да изађе пред људе, као и пред Господа, кад за то дође време.

● **Пре 23 године, били сте један од победника на Међународном конкурсима „Руссони е il suo tempo“, који је одржан у Милану, у част овог уметника. Шта га, према Вашем мишљењу, издваја од осталих композитора?**

Многи кажу да је Пучини последњи велики италијански оперски композитор. Многи чак сматрају да је са Пучинијем умрло и само оперско стваралаштво. Можда је ова теза преоштра, али сама по себи говори о његовој величини. Ипак, чини ми се да је фамозно јединство речи и музике доживело кулминацију, баш у Пучинијевом делу.

● **Као солиста, гостујете у Европи, САД и Азији. Где је данас српска опера у поређењу са светском сценом?**

Па, како да вам кажем, и „далеко“ и „близу“... Оно у чему смо, да кажем, „далеко“, су пре свега материјални услови и организација посла (ту подразумевам и избор наслова, продукцију и поделе). Колико знам, Закон о позоришту не постоји, као и Закон о националној Опери, што Опера Народног позоришта у Београду по својим карактеристикама и прерогативима свакако јесте. Због горе наведених услова, често импровизујемо... Не кажем да импровизација не може да успе, али никако није добра као принцип рада и (дугорочног) планирања у националном позоришту. С друге стране, „близу“ смо, јер наш народ не-

дри огромну количину младих и даровитих људи, како певача и музичара, тако и редитеља, сценографа и костимографа. Треба им само дати шансу, односно упрегнути их, запослити их!

● **Веома је тешко опстати по организационом обрасцу већ минутих времена и одговорити захтевима савременог друштва?**

Бојим се да, уколико се не знају нека нова и креативна решења, ризикујемо да останемо без потенцијалне (будуће!) публике. Јер, савремени човек је поприлично „размажен“ у својим захтевима и очекивањима невероватно великом понудом на тржишту културних добара. Реч „тржиште“ баш и не волим кад је уметност у питању, јер једноставно, не може се све и свако подвести под критеријум тржишта.

● **Дакле, чињеница је да живимо у времену које баш и није наклоњено култури и њеним вредностима. Упркос свему, могу ли људи данас да нађу смисао и утеху у позоришту?**

Уверавам вас да велика већина наше публике, која редовно посећује представе Опере Народног позоришта, налази „и смисао и утеху“ у оперском позоришту! С друге стране, „времена“ никада нису била наклоњена култури и њеним вредностима... У противном, не би Верди, својевремено, осетио потребу да о сопственом трошку подигне „Старачки дом за сиромашне музичаре“ у Милану, који и данас постоји и ради!

● **У вашој биографији, осим садашњег посла – оперски певач, пише да сте били и виолиниста и директор Опере Народног позоришта... Хоћете ли још нешто „дописати“? Дириговање, можда?**

Прво сам био виолиниста, па певач, па мало директор... За нешто четврто је већ касно, али испричаћу вам једну истиниту анегдоту. Својевремено ме је покојни маестро Шурев убеђивао да студирам дириговање речима: „Ајде дете, да учиш да диригираш... Ти си бре музикант и певач“. Ја сам се „брианио“ како слабо, скоро никако не свирам клавир, а он ме је уверавао да има много диригента који уопште не свирају клавир, а при том више него солидно диригују. Није успео да ме убеди.

■ Микојан Безбрадица ■

СТО ГОДИНА ОД РОЂЕЊА ДИМИТРИЈА ПАРЛИЋА

Омаж уметнику

Н а измаку године у којој се навршава један век од рођења нашег највећег кореографа, Димитрија Парлића, Удружење балетских уметника Србије и Народно позориште у Београду су приредили два догађаја посвећена овом уметнику. Најпре је, у организацији УБУС-а, 13. децембра 2016. у просторијама Музеја нашег нацио-

н кратку биографску причу о Димитрију Парлићу, коју је написала и, у немогућности да сама присуствује овом догађају, послала дугогодишња критичарка и хроничарка балета, иначе стални драгоцен сарадник Позоришних новина, Милица Зајцев.

Две вечери касније, на отварању изложбе посвећене тројници великих уметника (о којој смо више говорили у прошлом броју), највише пажње је, логично, посвећено нашем Парлићу. Уз кратка обраћања ауторки, музејског саветника Мирјане Одавић и театролога Јелице Стевановић, те снимак делова из његове поставке „Ромео и Јулије“ (кореографију пренела Вишња Ђорђевић, 2006), присутнима се обратила Биљана Парлић која је изразила радост због прилике да

Можда највећи квалитет Парлића-кореографа била је неопредељива способност да у играчу најпре ирејозна и умача одређене улоге, а њимом да из њега „извуче“ максимум, који често ни сам играч у себи није осећао. (Владимир Лојнов)

Чини ми се да су неке улоге, као Риолејо, Набуко и Мајбеш у истоименим операма, Маркиз Поза у „Дон Карлосу“, Дон Карлос у „Моћи судбине“, Јајо у „Ошелу“, Скарпија у „Тоски“, Јован у „Саломе“, Холанђанин у „Лешћем Холанђанину“, као и чешири ђавола у „Хофмановим причама“, на неки начин креирале ирејознајљивост мом иласу и иниерјезацији.

својој супрузи Александри, на њеној љубави и безграничном стрпљењу, јер сам свестан да сам многи и свим мојим каприцима и дефектима, није лако живети.

● **Природа посла којим се бавите је таква да сте, чини се, „осуђени“ на вечито учење, кориговање и усавршавање?**

У послу оперског уметника нема стагнације. Временом сте или бољи, или гори. Наравно, кризе се догађају, али је битно

налног театра уприличено Сећање на Димитрија Парлића, а два дана касније је у истом Музеју отворена изложба посвећена јубилејима тројице значајних уметника: „Ромео и Јулија“ на сцени Народног позоришта у Београду – драма и балет (јубилеји Шекспира, Прокофјева и Парлића).

Прве вечери су, нажалост малобројни присутни Парлићеве колеге и некадашњи сарадници, Лидија Пилипенко и Владимир Логунов, евоцирали су сећања на старијег колегу и на заједнички рад, а његова кћи, Биљана Парлић, говорила је о великом уметнику из породичног угла. Нагласила је његова настојања да сачува приватност и да одвоји професионални од породичног живота. Сећала се срећног детињстваведеног уз родитеље који су јој били подстрек и подршка, који је нису спутавали нити наметали своју вољу. Сећала се како јој је отац недостајао током честих, понекад дугих одсуствања из Београда, када је постављао представе у другим градовима у земљи и иностранству. Модератор вечери је била Ива Игњатовић, која је, између осталог, прочитала и

на једном месту погледа „овакве артефакте прошлости Народног позоришта“. Пре него што је званично отворила ову поставку, између осталог је казала: „Волела бих да ову изложбу, и не само њу, већ и све будуће изложбе које ће овде бити отворене разним поводима, погледа што више људи. Јер, некако... уколико се човек не окрене и погледа шта је било иза њега, питање је да ли ће изабрати прави пут којим корача“. Посетиоци изложбе ће до средине марта, међу експонатима које чине превасходно плакати, фотографије, сценографске и костимографске скице, али и програми представа, два балетска костима (аутор Божана Јовановић) и сценски реквизити, захваљујући госпођи Парлић моћи да виде и оригиналну кореографску свеску у коју је Димитрије Парлић бележио своја размисљања, опаске, скицирао покрете играча...

■ Р. П. Н. ■

175 ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА ПРВОГ СТАЛНОГ ТЕАТРА У БЕОГРАДУ

Прва представа на Ђумруку

Народно позориште у Београду основано је 1868. године. Али покушаји да Београд добије стални театар датирају дубље у прошлост. Када се, 1841. године, државна управа са

ставе допале, те је позоришну делатност свесрдно подржао и кад су Николић и Стерија покренули оснивање првог сталног театра у Београду. Пре свега, издао им је потребне дозволе и наложио правитељству владе да им уступи део магацина на царинарници, Ђумрукани, који су могли да адаптирају и ту приказују представе. „Ове јесени о феријама сочиним за позоришну представу по народној песми ‘Краљевић Марко и Арапин’, позоришну игру с певањем у три чина, а Г. Ј. Поповић Стерија сочини ‘Смрт Стефана

недељом. Непуна три месеца театар је делао као дилетантска сцена, да би 26. фебруара била одржана прва представа у извођењу професионалних глумаца – нове трупе сачињене од загребачких глумаца, од којих су неки раније припадали новосадском „Летећем дилетантском позоришту“, те од неких београдских аматера који су се одазвали позиву Театра који је, уз помоћ и подршку државних власти, расписао први конкурс за глумце већ средином децембра. До краја свог кратког али изузетно значајног постојања

терцу, дошло је позориште. Дошло је на почетку самосталног духовног живота српског, у приликама врло јадним, у средини необично примитивној по свом животном стандарду, па ипак врло пријемчивој за све облике европске просвећености. То је било чудо и остаје чудо. Као збир свих уметничких родова, позориште се јавља у европском културном појасу као последње у низу осталих уметничких манифестација: оно представља врхунац уметничких могућности једног народа. Српски народни дух не држи се освештаног реда ствари; тек што је проговорио, он хоће да говори оним и онаквим језиком којим говоре најпросвећенији народи Европе са високо изграђеном културном свешћу и са веома диференцованим друштвеним потенцијалом. Он прескаче линију природног уметничког развића: књижевног, музичког, ликовног, и обраћа се најпре оном који је најтежи, пошто је најсложенији – позоришном. За тачнију психолошку карактеристику обима српске душе требало би се, бесумње, зауставити на овом особеном појаву“.

Исти лист доноси и студију једног од првих историчара нашег театра, Светислава Шумаревића, који наглашава да је за прву представу Театра на Ђумруку „издата позоришна листа, која је била прва листа у Србији, јер је раније није имало ни Вујићево ни Николићево позориште у Кра-

Први покушај оснивања сталног позоришта у Београду и прво редовно приказивање позоришних представа почело је 16. децембра 1841. (4. децембра по старом календару) у Театру на Ђумруку, „жалосном ишром у ишћ дејстви“ Јована Стерије Поповића – „Смрт Стефана Дечанског“. Представу је режирао Атанасије Николић, а музику је компоновао Јосиф Шлезингер.

гујевцу. Театар на Ђумруку прво је јавно позориште у Србији. Разликовало се од крагујевачког Вујићевог коначког или дворског позоришта и било је приступачно свакоме уз наплату одређене цене за поједина места“.

■ Јелица Стевановић ■

Прошле, 2016. године била је бремена јубилејима уметника који су своје живојне ириче, на овај или на онај начин, уићали у историју Народне позоришта у Београду, а ишме и у историју српског шеатра. У оквиру манифестације „Шекспиру у часи“ иублика је моила да види иредсаве Народне позоришта али и друић кућа које на свом рејершоару иренуишо имају комаде енилеској барда, „Сећање на Парлића“ је Удружење балетских уметника ирредило у Музеју Народне позоришта, иде је недавно ошворена и јединствена изложба која ираићеи живој драме и балета „Ромео и Јулија“ на сцени Народне позоришта обележава јубилеје Шекспира, Прокофјева и Парлића. Оним друићима, иосветили смо фељшон који су Позоришне новине објављивале ишоком целе иодине, и који у овом броју завршавамо; овим ишекшиом најављујемо фељшон којим ћемо обележити 175-иодиишњицу ирвој иокушаја оснивања сшалној шеатра у Београду, Театра на Ђумруку, који је са редовним радом иочео децембра 1841, а уиасио се крајем авиусића 1842.

Дечанског’. Ја скупим дилетанте од млади чиновника, наћем и женскиње и све обучим, на Ђумруку доле уступи ми се једна магаза у којој направим позорницу и ту се отпочну представе давати“, пише А. Николић у својој аутобиографији, чији рукопис се чува у Архиву САНУ.

Дуго се сматрано да је баш овим Стеријиним комадом почео рад Театра на Ђумруку, 4. децембра 1841. Међутим, Милорад Т. Николић је у својим опсежним истраживањима објављеним 1971. у књизи „Театар на Ђумруку – прво стално професионално државно позориште у Србији (1841–1842)“, дошао до поузданих доказа да је прва представа овог позоришта била „Краљевић Марко и Арапин“ Атанасија Николића, која је приказана месец дана раније, 7. новембра, док је Стеријиним комадом почело редовно приказивање представа, два пута седмично, четврком и

Театар на Ђумруку је радио као професионално позориште.

О стогодишњици оснивања овог театра, лист „Српска сцена“ који Народно позориште објављује током окупације, посвећује велики простор овом јубилеју. Боривоје Јевтић, књижевник и преводилац, пред рат књижевни референт у Народном позоришту, а за време окупације директор Дrame, бележи у броју од 16. децембра 1941: „(данас се) навршило сто година од прве претставе у Београду. Овај крупни датум значи, у исти мах, и почетак једне нове културне епохе Београда, престонице обновљене Србије, и српског народа уопште који је увек високо ценио све позитивне духовне вредности.

После велике и јединствене херојске епопеје, у коју су се били слили сви многострани осећаји једне измучене народне душе у једноликом, али изванредно експресивном гусларском десе-

Кнезом на челу преселила из Крагујевца у Београд, би пребачен и Лицеј. Са њим су се у град на Дунаву и Сави доселили и професори, међу којима и Атанасије Николић и Јован Стерија Поповић, војвођански Срби школовани у аустроугарским градовима где су се, између осталог, упознали и са позориштем. И заволели га. Николић је одмах по доласку из Новог Сада у Крагујевац организовао групу чиновника и ђака у аматерску позоришну дружину, и са њима одржао три пригодне представе у току 1840, у част кнеза Михаила. Кнезу су се пред-

IN MEMORIAM

Зеина Живковић (1950–2016)

Дана 2. децембра 2016. године напустила нас је госпођа Зеина Живковић, изванредан уметник, још бољи човек и најружичастија душа наше хорске породице. Несебично се давала свима – и послу и колегама. Била је прави пријатељ и било је немогуће не поклекнути и не осмехнути се пред њеном лепршавом појавом. Остаје нам да је се вечно сећамо са дужним пијететом и обиљем љубави у срцима.

Видимо се, драга!

■ Мирјана Лазивић ■

Борис Радак: осећајност и ентузијазам

Борис Радак (1931–1988), први солиста Балета Народного позоришта у Београду и зачетник цез игре на нашим телевизијским екранима, задужио је нашу уметничку игру својим деловањем, о чему се, нажалост, веома мало зна. У Архиву Народного позоришта у Београду забележено је да је рођен 4. октобра 1931. године у Вршцу где је завршио основну школу, а затим и две године Индустијско-занатске школе у Новом Саду. У његовом досијеу пише „да је веселе природе, да воли друштво и да је члан Културно-уметничке фолклорне групе 'Иван Кларић'. Сналажљив је и вредан, а у школи добар ученик. Одазива се радним акцијама, посебно учествује у изградњи насипа Нови Сад–Футог“.

Ове чињенице потврђују Борисови савременици у својим сећањима на вредног, ведро, инвентивног и професионалног фолклорног играча. После краћег школовања у И.Т.Л. у Београду, од 1948. до 1950. године је стални, истакнути члан фолклорног ансамбла у Централном дому Југосло-

венске армије. Од 1950. до 1952. је члан Балета Српског народног позоришта у Новом Саду, а 1953. је ангажован у Народном позоришту у Београду. У овом позоришту Радак стално напредује – од хонорарног члана балетског кора (1954) постаје стални члан Балета (1955), а затим 1962. балетски солиста.

Тадашњи директор Опере Народного позоришта, познати бас

Борис Радак је био добар и леи човек, као деш се радовао сваком усјеишном насипују своје ирује, а волео је и боемски живои.

Бранко Пивнички, овако образлаже ово унапређење: „За последњих неколико сезона, Борис Радак играо је са успехом главне мушке солистичке роле у балетима 'Лицитарско срце' (Момак) и 'Охридска легенда' (Марко). Због свега тога заслужује ово унапређење у солисту балета“.

Борис Радак је био ученик Балетске школе „Лујо Давичо“ од

1953/54. и 1954/55. године. Играчко образовање стицао је и играјући на сцени, као велики таленат словенске осећајности. Његове најзначајније улоге у Српском на-

родном позоришту у Новом Саду су: Роб у „Шехерезади“, Принц Зигфрид у „Лабудовом језеру“,

Абдурахман у „Рајмонди“, Ромео у „Ромео и Јулији“, Грк у „Охридској легенди“. У београдском Народном позоришту игра Момка у „Лицитарском срцу“, Марка у „Охридској легенди“, Париса и Тибалда у „Ромео и Јулији“.

Иако је играо у време када су у истим улогама наступали наши велики балетски играчи, Радак је заузео истакнуто место у београдском Балету, те старији гледаоци памте његов младалачки полет, лаконогу игру, посебно инспирисану фолклорним елементима, коју је интерпретирао са ведрином истинског играчког уметника.

Без обзира на успех на балетској сцени, Борис Радак је желео више и постао је зачетник цез игре на нашим ма-

лим екранима. Заједно са првом солистичкињом Балета Љиљаном Дуловић-Тршом, окупио је веома младу екипу школованих балерина и играча која је са много одушевљења оставрила Радакове поставке у забавним емисијама наше тадашње телевизије, што је остало у неизбрисивом сећању и учесника и савременика. Јер, Радак је као врсни професионалац пратио савремене трендове цез балета у свету и прилагођавао их бујном темпераменту наших извођача. Према сећањима неких чланова Радакове телевизијске трупе, био је „...жесток момак, који је од нас тражио да нови стил игре прихватимо пуним срцем и ентузијазмом“, сећа се кореограф Петар Рајковић.

По одласку у пензију, августа 1975, напустио је Београд и у Крагујевцу основао сопствену играчку трупу којој је преносио стил игре који је стизао са запада. Свет игре и боемства напустио је рано, 1988. године. Али је оставио светао уметнички траг, који са поштовањем следе многе играчке генерације на телевизији.

(наставиће се)

Ратови су односили наше позориштнике

Позоришни Годишњак за 1940/41. објављује још два некторога. „При покушају да пређе из свог стана и нађе неко сигурније склониште у шестоаприлском бомбардовању је погинуо Милан М. Марковић (1890–1941), звани Баћа, шапчач Народного позоришта. Из родног Ужица кренуо путем позоришта и 1908. се придружио Повлашћеном позоришту 'Синђелић' у Нишу, као глумац. Као војни обвезник је у јесен 1915. прешао Албанију (касније одликован Албанском споменицом). После рата је члан приватног позоришта у Сарајеву, а јануара 1920. долази у Народно позориште у Београду, где остаје до краја живота. Позоришни Годишњак објављује велики некролог: „Мали растом, улегнутих леђа, иако врло живахне мимике и живог темперамента, он није био предодређен за широк репертоар; стога се на нашој првој сцени морао задовољити улогом шапчача. Тако је пространо сценско попрште, видљиво свакоме, заменио уском суфлерском шкољком и невидљивом улогом трајног и срдечног помагача оних који жи-

ве на позорници. Ту своју скромну улогу, последње уочиште некад пространих глумачких амбиција, Марковић је вршио врло савесно и врло храбро: само позоришни људи знају колико је то напоран посао, пратити шапатом, с проба на пробу и с претставе на претставу, текст једног комада и сваку поједину глумачку улогу у томе комаду. Јер, то није само механички посао и физички напор, него и особен психолошки студиј: добар шапчач зна шта и када шта треба једном глумцу, и ономе који суверено влада текстом своје улоге. Милан

Марковић био је такав суфлер, одличан сарадник својих другова и врло често њихов невидљиви диригент. Он се страствено уносио у свој напорни и неблагодарни посао, суделовао у игри својих другова, трпео и радовао се са њима да по завршеној претстави добије од њих топао стисак руке као једино признање. Као шапчач Саломон у Великом Кину, Милан Марковић је припадао свим својим срцем у овој Кући и њеним посленицима. Ова љубав и ова оданост према позоришту и позоришним уметницима учинили су га веома популарним у глумачком свету. Стога је његова трагична смрт искрено ожалостила све његове другове у Народном позоришту који ће се дуго и благодарно сећати Баћине добротe и његовог срдечног залагања за успех сваке претставе. Од Марковићевих карактеристичних улога, из времена његове глуме, нарочито је био запажен Давид Штрабац у Кочиће-

вој сатири 'Јазавац пред судом', сав 'хошкаст', грађан на стотину углова, лаган као перце, па ипак тешке и судбоносне речи. Он га је изврсно глумио, пошто му је и физички од-

У бомбардовању Београда 6. априла 1941. поинули су, поред уметника о којима смо писали, и суфлер Милан М. Марковић и сцолар Драгитин Николић. Сећамо се и младог глумца Николе Сланкаменца, који је уре 100 година, иоком Првој светској раша, поинуо на Кајмачкалану.

говарао. У улогу Саломона у Великом Кину уносио је он, опет, историју своје душе, тужну бесумње, и повест својих неостварених глумачких снова“, пише у Годишњаку.

Приликом истог бомбардовања, погинуо је на Славији Драгитин Николић (1894–1941), столарски радник Народного позоришта, заједно са својом женом, која је пошла да га испрати на војну дужност. У Позоришту је провео више од двадесет година. „Један из екипе невидљивих позоришних

посленика, оних који раде у тишини, иза кулиса, и којима се никад не аплаудира, Николић је имао, као ретко ко, широког осећања и топле љубави за Позориште“, одаје пошту овом свом посленику Народно позориште у Годишњаку.

И Први светски рат је отео позоришне посленике. Међу њима је био и 31-годишњи глумац: „Млад човек, у пуној снази, отац породице, Никола Сланкаменац погинуо је 1916. на Кајмачкалану. Жртвовао је све што му је било најдраже, да би одужио свој дуг према отаџбини. Сланкаменац је играо млађе јунаке, нарочито у народним командама, као и мање карактерне улоге и типове. У националном јуначком репертоару имао је неколико видних улога... лепе појаве, не без способности, он би вероватно достигао да се развије у једног глумца од веће вредности... Али сви који су га видели на послу, памтиће увек његову беспримерну савесност и вредноћу, као што ће увек помињати и његово искрено другарство...“, забележио је Милан Грол у својој књизи „Из позоришта преткумановске Србије“.

(од следећег броја – о Театру на Бумруку)

РЕПЕРТОАР ЗА

ЈАНУАР 2017.

ВЕЛИКА СЦЕНА

сезона
2016/17.

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- ЈАН. 04. СРЕ. СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН
19.30 опера Ђоакина Росинија
05. ЧЕТ. КИР ЈАЊА
19.30 комедија Јована Стерије Поповића
08. НЕД. ИВАНОВ
19.30 драма А. П. Чехова
09. ПОН. РОДОЉУПЦИ
19.30 комедија Јована Стерије Поповића
10. УТО. ЖЕНЕ У *D-МОЛУ* / ДУГА БОЖИЋНА ВЕЧЕРА
19.30 једночине балети; кореограф Раду Поклитару
11. СРЕ. ИТАЛИЈАНКА У АЛЖИРУ
19.30 опера Ђоакина Росинија
12. ЧЕТ. РОДОЉУПЦИ
19.30 комедија Јована Стерије Поповића
13. ПЕТ. НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ
20.00
14. СУБ. КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ
18.00
15. НЕД. ЧУДО У ШАРГАНУ
19.30 драма Љубомира Симовића
16. ПОН. ХЕНРИ ШЕСТИ
19.30 драма Вилијама Шекспира
17. УТО. ДОН КИХОТ
19.30 балет Лудвига Минкуса
18. СРЕ. ЧАРОВНА ФРУЛА
19.30 опера В. А. Моцарта
19. ЧЕТ. КАРМЕН
19.00 опера Жоржа Бизеа
20. ПЕТ. ПУТ У ДАМАСК
19.30 драма Аугуста Стриндберга
21. СУБ. ВЕЛИКА ДРАМА
19.30 драма Синише Ковачевића
22. НЕД. ТЕСЛА И БИТКА НА МАГНЕТНОМ ПОЉУ
12.00 мјузика за децу Дечјег културног центра, Београд
- НЕД. МАРИЈА СТУАРТ
19.30 драма Фридриха Шилера
23. ПОН. КОПЕЛИЈА
19.30 балет Леа Делиба
24. УТО. ХИНКЕМАН
19.30 драма Ернста Толера, гостује Загребачко казалиште младих
25. СРЕ. БОЕМИ / с гошћом
19.30 опера Ђакома Пучинија
26. ЧЕТ. БАЈАДЕРА
19.30 балет Лудвига Минкуса
27. ПЕТ. СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА
20.00 у организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја
28. СУБ. ДЕРВИШ И СМРТ
19.30 Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића
29. НЕД. ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН
19.00 опера П. И. Чајковског
30. ПОН. МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА
19.30 драма Бертолта Брехта
31. УТО. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО
19.30 балет П.И. Чајковског, поводом 100 година од рођења кореографа Д. Парлића

- ФЕБ. 01. СРЕ. АДРИЈАНА ЛЕКУВЕР
19.00 опера Франческа Чилеа
02. ЧЕТ. НАРОДНИ ПОСЛАНИК
19.30 комедија Бранислава Нушића
03. ПЕТ. КОПЕЛИЈА
19.30 балет Леа Делиба
04. СУБ. АИДА
19.00 опера Ђузепе Вердија
05. НЕД. ГОСПОЂА МИНИСТАРКА
19.30 комедија Бранислава Нушића
07. УТО. КРАЉИЦА МАРГО
19.30 балет на музику Горана Бреговића
08. СРЕ. ТРАВИЈАТА / са гостима
19.30 опера Ђузепе Вердија

ГОСТОВАЊА

- 12.01. КО ТО ТАМО ПЕВА – Рума
18.01. ИВАНОВ – Нови Сад
23.01. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР – Студентски град
25.01. БЕЛА КАФА – Рума

www.narodnpozoriste.rs

- ЈАН. 04. СРЕ. ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ
20.30 драма по тексту Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART-а“
05. ЧЕТ. БИЗАРНО
20.30 црна комедија Жељка Хубача
08. НЕД. НЕСПОРАЗУМ
20.30 драма Албера Камуја
09. ПОН. ФРЕНКИ И ЦОНИ
20.30 романтична комедија Т.Мек Нелија, Народно позориште у Београду и Народно позориште Сомбор
10. УТО. БЕЛА КАФА
20.30 комедија Александра Поповића
11. СРЕ. НАРОДНА ДРАМА
20.30 драма Олге Димитријевић
12. ЧЕТ. СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА
20.30 драма Тенесија Вилијамса
13. ПЕТ. ЕЛЕКТРА
20.30 драма Данила Киша
14. СУБ. ЉУБАВ И САН – НОВОГОДИШЊИ JAZZ КОНЦЕРТ
20.00 Тања Филиповић са гостима
- НЕД. БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА
12.00 опера В. А. Моцарта
15. НЕД. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР
20.30 комедија Жана Ануја
16. ПОН. СИРАНО
20.30 драма Едмона Ростана
17. УТО. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
20.30 драма Ерика Е. Шмита
18. СРЕ. ПОЖАР. ЛАУНЦ / КОНТРАСТ ИЛИ ТАМО ГДЕ СМО ОСТАЛИ
20.30 драма Мије Кнежевић и Момчила Миљковића, гостује СНП из Новог Сада
19. ЧЕТ. У АГОНИЈИ
20.30 драма Мирослава Крлеже, гостује БЕО АРТ 2015.
20. ПЕТ. ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ
20.30 комедија Оскара Вајлда
21. СУБ. БЕЛА КАФА
20.30 комедија Александра Поповића
22. НЕД. МОЈЕ НАГРАДЕ
20.30 по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић / С.Бештић, копродукција
23. ПОН. СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА
20.30 драма Лукаса Берфуса
24. УТО. УСПАВАНКА ЗА ВУКА НИЧИЈЕГ
20.30 Ксенија Поповић / Бојана Мијовић
25. СРЕ. КЊИГА ДРУГА
20.30 драма Бранислава Нушића
26. ЧЕТ. RAZUMININ SHOW
20.30 по мотивима Ф. М. Достојевског, гостујућа представа ФДУ и Труппе „Дупло дно“
27. ПЕТ. СИРАНО
20.30 драма Едмона Ростана
28. СУБ. ВИЗА
20.30 драма Виде Огњеновић, студенти III године глуме АЛУ
29. НЕД. ЖЕНИДБА
20.30 комедија Николаја В. Гогоља
30. ПОН. МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ
20.30 драма Ерика Е. Шмита
31. УТО. ЗЛИ ДУСИ
20.30 Т. М. Ригонат, по роману Ф. М. Достојевског

ДОГАЂАЈИ – ВЕЛИКА СЦЕНА

- 13.01. НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ
14.01. КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ
24.01. ХИНКЕМАН, гостује Загребачко казалиште младих
25.01. БОЕМИ, гостује Анастасија Холац у улози Мими
27.01. СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА,
у организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја
31.01. ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО, поводом 100 година од рођења
кореографа Димитрија Парлића
08.02. ТРАВИЈАТА, гост диригент Илмар Лапинш (Русија) и
Катарина Клементијева у улози Виолете Валери

ДОГАЂАЈИ – СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

- 14.01. ЉУБАВ И САН – НОВОГОДИШЊИ JAZZ КОНЦЕРТ,
Тања Филиповић са гостима
18.01. ПОЖАР. ЛАУНЦ / КОНТРАСТ ИЛИ ТАМО ГДЕ СМО ОСТАЛИ,
гостује СНП из Новог Сада
26.01. RAZUMININ SHOW, гостују Факултет драмских уметности у Београду
и Позоришна труппа „Дупло дно“
28.01. ВИЗА, студенти III године глуме Академије лепих уметности и мултимедија,
у класи проф. Виде Огњеновић и ас. Ивана Босиљчића

САВА ЦЕНТАР

- 21.01. КРЦКО ОРАШЧИЋ, балет П. И. Чајковског,
гостују Олга Галица и Денис Недак (прваци Балета из Кијева);
диригује Јакопо Сипари ди Пескасериоли (Италија)